

REVERIL-SERIE

GODS GROTE WERKEN IN ALLE TALEN

JOANNES BEUKELMAN

No. 584

Mei 2022

De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegeelfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

JOANNES BEUKELMAN

Joannes Beukelman werd op 11 maart 1704 te Hoorn geboren. Hier heeft Florentius Costerus gestaan, en ook de bekende Lambertus de Beveren, die de Pelgrimsreis van John Bunyan van aantekeningen voorzag. Beukelman studeerde te Leiden in de godgeleerdheid.

In oktober 1725 ontving hij een beroep naar Oost- en West-Blokker, dat wegens zijn minderjarigheid niet geaprobeerd werd door de Staten van Holland en West-Friesland.

Op 27 november 1726 werd hij tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Driehuizen en Zuid-Schermer.

Vervolgens diende hij de gemeenten Alblasterdam (december 1728), Zierikzee (januari 1730), Hoorn (juni 1737), Rotterdam (maart 1749) en 's-Gravenhage (oktober 1750).

In Hoorn werkte hij samen met zijn vroegere predikant Lambertus de Beveren. Tijdens zijn predikantschap in 's-Gravenhage betoonde hij zich vurig Oranjegezind. De stadhouder en andere edelen waren dan ook meer dan eens onder zijn gehoor te vinden.

Op 17 augustus 1757 is hij in 's-Gravenhage overleden, nadat een ernstige ziekte zijn lichaam in korte tijd had gesloopt. Velen betreurden hun gewaardeerde leraar. In zijn geboortestad werd hij begraven.

Joannes Beukelman was een ijverige predikant, getrouw in zijn prediking, zijn catechiseren en huisbezoeken, en in het handhaven van de tucht. Vele malen diende hij classis of synode als scriba of preses. Hij mocht getuigen dat hij zegen ondervond op zijn prediking, die ontdekkend en overtuigend was. Zijn preekstijl was eerbiedig, ernstig en gevoelig, waardoor hij geliefd was in de gemeenten die hij diende. Hij bracht geen onnodige geleerdheid of uitweidingen op de preekstoel. In grote lijnen volgde hij de indeling zoals die toen gebruikelijk was: een korte inleiding, een uitleg van de tekst in enkele punten en een toepassing, waarin hij inging op de onderscheiden zielsgesteldheid van de leden der gemeente.

Zelf heeft hij geen preken in druk laten verschijnen. Zijn nagelaten preken werden gekocht door boekdrukker Jan Abraham Bouvink, die ze in de jaren 1773-1777 uitgaf in zeven bundels 'Keurstoffen' en 'Vervolgstoffen'.

Zijn zoon, ds. Johannes Wilh. Bouvink
begeleidde de uitgaven. In totaal zijn 334 preken
uitgegeven.

Bronnen:

- Nieuw Nederlandsch biografisch
Woordenboek, deel 7
- Reformatorisch Dagblad, april 2009.

De hiernavolgende preek is afkomstig uit:
‘De Lijdende en verheerlijkte Immanuël’,
of volledige verklaring over alle de
Lijdens- en Feeststoffen. in negen en vijftig
leerredenen en een Inleidings-leerreden tot
de Lijdensgeschiedenis, waarbij gevoegt zijn
Drie leerredenen over den Lofzang Simeons
en eene Belijdenis-predikatie, alle Uitgewerkt
en gepredikt door den Wel Eerwaarden,
zeer geleerden en nu zaligen Heer Joannes
Beukelman, in zyn Wel Eerwaarde Leven,
getrouw Bedienaar des Godlyken Woords in de
Gemeeyntens van Jesus Christus, te Driehuizen,
Ablasserdam, Zirkzee, Hoorn, Rotterdam en
laatst in 's-Gravenhage. Tweede stukt, blz.
876-893. Uitgegeven in 's-Gravenhage by
Jan Abraham Bouvink, Boekverkooper op de
Plaats, MDCCLXXV (= 1775). Met Privilegie
der Ed. Gr. Mog. Heeren Staaten van Holland
en West Friesland.

De preek is zorgvuldig herschreven in de taal en
stijl van het hedendaagse Nederlands.

GODS GROTE WERKEN IN ALLE TALEN

door

JOANNES BEUKELMAN

‘En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke van hen, die onder de hemel zijn. En toen deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en stond verbaasd, want eenieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet deze allen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen eenieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn? Parthers, en Méders, en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotámië, en Judéa, en Cappadócië, Pontus en Azië; en Frygië, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Libyë, dat bij Cyréne ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten; Kretensen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de

grote werken Gods spreken.

*En zij ontzetten zich allen, en werden
twijfelmoedig, zeggende, de een tegen de
ander: Wat wil toch dit zijn? En anderen,
spottende, zeiden: Zij zijn vol zoete wijn.*

Handelingen 2:5-13

De godvruchtige Joden ontzetten zich over dit grote wonderwerk, en vragen twijfelmoedig: ‘Wat wil toch dit zijn?’ Maar anderen bespotten het, zeggende: ‘Zij zijn vol zoete wijn.’

Inleiding

In Genesis 11:1-9 lezen we dat de hele aarde van enerlei taal en woorden was. Toen de kinderen der mensen naar het Oosten trokken en in het land Sinear een schone en vruchtbare laagte vonden, namen ze zich voor de hemel te trotseren met het bouwen van een toren om zich zo een belangrijke naam te verwerven. Ze zeiden eenieder tot zijn naaste: ‘Kom aan, laat ons tichelen strijken, en goed doorbranden! En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem’. Het ontbrak hun niet aan kennis en niet aan grondstoffen, die voor dit werk vereist waren. Ze vonden een grondstof

die door het vuur hard geworden, hun tot steen diende. Ook vonden ze in die omgeving een bepaald soort lijm die geschikt was om de stenen aan elkaar te doen kleven. De wereldlijke schrijvers Herodotus, Siculus en anderen vermelden dat de muren van Babel ook met deze grondstoffen waren opgebouwd. Ze zeiden vervolgens: ‘Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen en een toren welks opperste in de hemel zij’. Echter niet om daarmee in de hemel te kunnen komen, zoals enigen beweren, want het is niet waarschijnlijk dat zij tot die top van waanzin waren gekomen. Zeker niet omdat de herinnering aan de zondvloed bij deze mensen nog vers was. Ook niet omdat ze dan deze toren eerder op een berg dan in een laagvlakte zouden hebben gebouwd. Maar zij deden het om hun naam te vestigen en op deze manier zich met alle middelen tegen verdere verspreiding te verzetten. Trotse en dwaze hoogmoed had hen tot dit werk gebracht. Hun trotse voornemen echter mishagde de Heere op het allerhoogste. Daarom verhinderde Hij dit ook met alle kracht, omdat Zijn geduchte Majesteit daardoor werd aangetast. Hij verwarde daartoe hun spraak, waardoor

ze moesten stoppen met het bouwen van de stad en de toren. Ze werden over de gehele aardbodem verspreid. Daarom werd de stad Babel genoemd, dat is verwarring. Zo behaagde het God de vele talen te gebruiken als een straf over hun drieste voornemen om de geweldige toren van Babel te bouwen. Met deze spraakverwarring begon de verwerping der heidenen. Ze verleerden de taal waarin God Zichzelf aan de vaders had geopenbaard en daarmee verloren zij ook de kennis van God. Ze stortten neer in een zwarte duisternis van onwetendheid die sinds die tijd de heidenen overdekt heeft. Zij werden over de gehele wereld verspreid.

Maar, o wonderlijke en onnaspeurlijke wijsheid van God, die alles naar Zijn wil door een wonderlijke voorzienigheid bestuurt. Deze velerlei talen konden Hem niet verhinderen, dat Hij Zich voornam Zich in genade over de volkeren te ontfermen. Hij wist Zijn vloek en oordelen, mag ik het zo zeggen, in zegeningen te veranderen. Het behaagde de Heere God immers Zich na verloop van drieëntwintighonderd jaar over de heidenen te ontfermen. Hij wilde sommigen van hen tot

Zijn gemeenschap in Christus overbrengen door een nieuwe bedeling van het Koninkrijk der genade op te richten. Deze bediening zal zon en maan verdragen en blijven tot in eeuwigheid. Op deze wijze behaagde het God de menigerlei talen, die Hij eertijds gebruikte als een vloek en straf, nu als een grote zegen te schenken aan Zijn heil- en evangelieboden. Zij zouden Zijn Naam uitdragen over de gehele aarde. Nu werden de talen gebruikt als een gezegend middel tot uitvoering van Zijn wijze bedoelingen.

Onze voorgelezen tekstwoorden laten dit duidelijk zien. Nauwelijks was de bediening van het geestelijke Koninkrijk van het Nieuwe Testament begonnen door de heuglijke uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, of men zag ook dat de apostelen de gave der talen ontvingen. Die ontvingen zij als de eerste grondleggers van de kerk van het Nieuwe Testament toen zij met die Geest overgoten werden. Daardoor zouden ze nu aan alle talen en volken het Evangelie gaan verkondigen. Was vroeger de verdeeldheid der tongen een vloek, nu is het een zegen

geworden. Weleer werd Babel erdoor verwoest, nu zal Sion erdoor gebouwd worden. Toen werden de tongen der mensen verdeeld, om ze van elkaar los te maken, nu verdeelt God de tongen om hen weer samen te brengen, en tot één te vergaderen in Christus. Dit is immers het onderwerp waarover wij heden met u willen spreken.

Na de uitstorting van de Heilige Geest vermeld te hebben in de verzen 1-4 van ons teksthoofdstuk, beschrijft Lukas de zeer verschillende uitwerking van dit Pinksterwonder in het hart van al die verschillende mensen die in Jeruzalem tegenwoordig waren. Zij hoorden de discipelen in hun eigen taal de grote werken Gods spreken (vers 5-13). Daarna volgt de preek die Petrus toen voor hen heeft gehouden (vers 14-36). De uitwerking die deze preek had en de verdere vrucht ervan wordt weergegeven in de verzen 37-47.

Onze tekstwoorden behelzen dus de geheel verschillende uitwerking van het Pinksterwonder in het hart van al die soorten mensen die in Jeruzalem tegenwoordig waren.

Een stof die het dubbel waard is om met aandacht te overdenken.

De Heere schenke aan velen van u Zijn Heilige Geest opdat het op de juiste wijze en tot zaligheid door u verstaan mag worden. Amen.

Om dit gedeelte van deze geschiedenis ordelijk te behandelen zullen we:

1. De personen beschouwen die bijeenkwamen om dit grote Pinksterwerk te vernemen.
2. De reactie van deze personen op dit Pinksterwonder.

1. De personen

Lukas beschrijft de personen die toestroomden om van dit grote Pinkstergebeuren te horen:

- a. naar hun woon- of tegenwoordige verblijfplaats: *En er waren Joden, te Jeruzalem wonende;*
- b. naar hun zielsgestalte: *godvruchtige mannen;*
- c. naar hun vaderland: *van allen volke van hen die onder de hemel zijn, Parthers en Meders, en zo verder;*
- d. naar hun godsdienst: *beiden Joden en Jodengenoten.*

a. Allereerst beschrijft Lukas dus de personen die toestroomden om van dit grote Pinksterwerk te horen, naar hun woon- of tegenwoordige verblijfplaats. Dat waren dus Joden waarover wij in het vervolg nog zullen spreken. Zij *woonden in Jeruzalem* of hielden zich daar op, zoals het Griekse woord ook kan worden vertaald. Ze waren dus op dit moment te Jeruzalem, de hoofdstad van het gehele Joodse land, waar zij woonden of verbleven.

b. Het waren *godvruchtige mannen*. Sommigen verstaan hieronder Jodengenoten, omdat zij zeggen dat dezen meermalen in de Schriften van het Nieuwe Testament godsdienstigen en godvruchtigen genoemd worden. Hiermee wordt dan te kennen gegeven, zoals in vers 10 staat, dat het Joden en Jodengenoten waren. Liever denk ik met anderen dat hierdoor te kennen wordt gegeven de vroomheid van sommigen van deze mensen. Het waren vrome mannen, die de God der vaders dienden met een oprecht hart. Onder het bedorven Jodendom van die tijd schenen ze als lichten te midden van de duisternis. Ze waren als goud onder lood en ijzer, als paarden en diamanten

onder keien en straatstenen, het waren kortom vrome mannen.

Is het niet een schone en heerlijke zaak om door de Heilige Geest Zelf erkend te worden als vroom en godvrezend? Om door de Hemel met deze titel verheerlijkt te worden? Om met die naam in Gods Boek opgetekend te staan en als zodanig door de Schrift erkend en beleden te worden? Het is trouwens de grootste roem die de mens gegeven kan worden om vroom en godvrezend te zijn. Het overtreft een naam die steunt op edele geslachten, hoge afkomst, grote rijkdom of scherpzinnigheid en verstand. Als God ooit eens de satan wilde uitdagen met betrekking tot Job, roemt Hij alleen zijn vroomheid. ‘Hebt gij ook acht geslagen Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad.’ (Job 1:8).

c. Vervolgens worden deze vrome mannen beschreven *naar hun vaderland*. In het algemeen waren het godvruchtige mannen uit alle volken die onder de hemel zijn. Een verheven manier van spreken, die evenwel niet precies aangeeft dat deze bijeenkomst

bestond uit alle volken der wereld zonder enigen daarvan uit te sluiten. Maar die in het algemeen zegt dat er een grote menigte van alle destijds bekende volken aanwezig was. Het waren mensen die meest afkomstig waren uit het nageslacht van de zestien nazaten van Noach die over de aardbodem verspreid waren. Afkomstig dus uit de toen bekendste volken en voortgekomen uit de meeste gewesten van de toen bekende wereld van Azië, Afrika en Europa. Wilt u in het bijzonder weten wat dit voor landen waren? De evangelist geeft ons in de verzen 9-11 een uitgebreide opsomming en noemt ons de voornaamste. Het waren:

- *Parthers*, hun land grenst aan het land van de Meden. Zij spraken waarschijnlijk Scytisch.
- *Meden*, waarschijnlijk afkomstig van Madái, de derde zoon van Jafeth (Genesis 10:2). Hun land strekt zich uit van de Kaspische Zee tot aan Assyrië. Zij spraken waarschijnlijk Perzisch.
- *Elamieten*, afkomstig van Elam, de zoon van Sem (Genesis 10:22). Waarschijnlijk spraken zij Chaldees.
- De inwoners van *Mesopotamië*. Mesopotamië was het beroemde land tussen

de twee rivieren, de Eufraat en de Tigris.
Beroemd vanwege het Paradijs, dat God Zelf
in het begin daar geplant had. Zij spraken
Syrisch.

- *Judea*, het eigen erfland van de Joden.
Sommigen menen dat wij Judea hier moeten
opvatten in onderscheiding van Samaria en
Galilea. Maar anderen, bij wie ik mij het
liefste voeg, bedoelen hiermee het gehele
Joodse land. Zij spraken Hebreeuws.
- *Cappadocië, Pontus, Azië, Frygië en
Pamfylië*, alle gelegen in het tegenwoordige
Turkije. Waarschijnlijk spraken deze vijf
volken Grieks, maar ieder met een eigen
accent.
- *Egypte*, het land van de Nijl. Daar sprak men
Egyptisch.
- En de delen van *Libyë*, dat bij Cyrene ligt.
Men zegt dat daar Koptisch gesproken werd.
- Ook worden er genoemd *uitlandse
Romeinen*, uit Rome en Italië. Daar sprak
men Latijn.
- *Kretenzen*, die op het eiland Kreta woonden.
Men zegt dat daar ook Grieks werd
gesproken, maar met een ander accent.
- En *Arabieren*. Deze woonden nabij de

Perzische Golf, de Eufraat en de Rode Zee.
Zij spraken Arabisch.

Dus uit de vier hoeken van de toen bekende wereld waren hier onderscheiden personen aanwezig, die dan ook in taal en uitspraak zeer veel van elkaar verschilden. Maar wat hun godsdienst betrof, hielden ze het allen met de Joden. Het enige verschil was dat sommigen Joden en anderen Jodengenoten waren. Dat wil zeggen dat sommigen van het zaad van Abraham waren van vaders- of moederszijde. Daarom worden ze Hebreëen uit de Hebreëen genoemd. Het waren kinderen der besnijdenis, geboren en opgevoed onder de bediening van Gods verbond. Zij allen noemden zich sinds de Babylonische gevangenschap Joden, naar de aartsvader Juda. Dit was een naam, die vreugde en eer in Israël bracht en waarmee ze zich op een duidelijke wijze van alle heidenen onderscheidden. Daarom waren ze ook gewoon in hun dagelijkse gebeden tot God te zeggen: Gezegend zijt Gij, Heere onze God, dat u mij als Jood en niet als heiden geschapen hebt. De vrouwen evenzo zeiden: Dat U mij als Jodin en niet als een heidense vrouw geschapen

hebt. Zo waren sommigen van afkomst Joden en anderen van afkomst uit de heidenen. Ze hadden hun dwalingen en afgoden verlaten en zich tot de Joodse gemeenschap begeven en de Joodse godsdienst omhelsd.

Onder hen onderscheiden we twee groepen: Sommigen waren Jodengenoten of vreemdelingen in hun poorten. Ze waren niet besneden en onderwierpen zich ook niet aan alle geboden van Mozes. Anderen waren Jodengenoten van het Verbond. Ze waren onderwezen in de Joodse godsdienst. Ze werden besneden als ze van het mannelijke geslacht waren. Daarna werden ze door de doop en na een volbrachte offerande in het Jodendom ingelijfd.

Al de in ons tekstverband genoemde personen behoorden dus op de een of andere wijze tot de Joden of de Jodengenoten. Parthers die Joden en Jodengenoten waren, maar ook Meders, en zo verder.

Het is wel zo, dat God eertijds Zijn hut te Salem had en Zijn woning te Sion en Jeruzalem. Op deze plaatsen richtte Hij Zijn hart en zin, daar had Hij Zijn vuur en

haardstede, daar weerklonk Zijn spreken. Hoewel God ooit nog eens de God van de heidenen zou worden, van oude tijden af was Hij de God der Joden. Hij verkoos de tenten van Sem tot Zijn woning. Israël was het snoer Zijner erve. De heidenen integendeel waren vervreemd van het burgerschap van Israël. Ze waren vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende en zonder God in de wereld (Efeze 2:12). De gehele Levitische godsdienst was erop gericht om Israël van alle volken af te zonderen. Er was dus een middelmuur des afscheidsels (Efeze 2:14), die de heidenen afzonderden van God en Zijn volk. Hij maakte Jakob Zijn woorden bekend, Israël Zijn inzettingen en Zijn rechten. Alzo deed Hij aan geen andere volken, en Zijn rechten kenden ze niet (Psalm 147:19-20).

Maar hoewel God aan de volken een scheidingsbrief gegeven had, toch zag men dat er velen uit die volkeren al vroeg tot de gemeenschap van Gods volk gebracht werden. Verscheidene voorname voorbeelden uit alle volken waren bij de Joden bekend. Bijvoorbeeld Jethro, Rachab, Arauna, Ebed-

Melech, Naäman en nog meer anderen. Ieder kon daardoor bedenken dat de heidenen, hoe ver ook verwijderd, toch niet zo ver vervreemd waren of de Heere zou hen te Zijner tijd ook met Israël tot één volk kunnen vergaderen. Vandaar zag men ook dat, hoe meer de tijd van het Evangelie naderde, er ook meer Jodengenoten werden gemaakt. Dit werk was zo algemeen ten tijde van de Zaligmaker, dat Hij hun verweet dat zij land en zee omreisden om een Jodengenoot te maken (Mattheüs 23:15). Geen wonder dus dat er onder al die volken Jodengenoten waren.

En zoals het geen wonder was dat er zoveel Jodengenoten onder al die volkeren waren, zo was het eveneens geen wonder dat de Joden van geboorte zélf verstrooid waren over de gehele aarde, sinds de tien stammen door Salmanéser naar Assyrië en de twee stammen door Nebukadnezar naar Medië en Babel weggevoerd waren. Want hoewel Kores de ballingen de vrijheid gegeven had om naar het gewenste vaderland terug te keren en Jeruzalem met de tempel te herbouwen, toch waren er velen die door de langdurige verbanning aan hun ellende gewend waren.

Dezen bleven wonen in die vreemde streken. De tirannie van Antiochus die hierop volgde en de vele burgeroorlogen daarna hadden hen nog verder verstrooid onder de volken. Zodoende waren er Joden onder de Parthen, de Meden, de Elamieten en onder alle andere genoemde volken.

Maar, zou iemand kunnen denken, wat was de oorzaak dat er zoveel mensen uit zoveel en zo verafgelegen landen en gewesten, en onderling zo zeer verschillend, op dit moment in Jeruzalem bijeen waren? Daarbij moet men allereerst eraan denken dat de stad Jeruzalem in die dagen één van de grootste en beroemdste steden van de wereld was. Vandaar dat Jeruzalem een verzamelplaats was van vreemdelingen, die daarheen trokken, óf om de stad te bewonderen óf ter wille van de handel óf om het recht van de levende God. Daarbij kwam dat in Jeruzalem de Hogeschool van de Joden was gevestigd. Het was de plaats van de tempel, van de opleidingsschool van priesters, levieten en wetgeleerden. Daarheen stuurde men zijn kinderen uit alle landstreken om onderwijs te ontvangen. Denk daarbij aan

Paulus, die te Tarsen was geboren maar als leerling aan de voeten van Gamaliël gezeten had.

Hier kwam nog bij dat het nu het Pinksterfeest was. Het is bekend dat de Joden gewoon waren om met de drie grote feesten in groten getale uit alle landstreken van de wereld zich naar Jeruzalem te begeven. Daar verschenen ze met hun gaven en offers voor het aangezicht van God. Het is dus geen wonder dat er nu zoveel Joden en Jodengenoten uit alle streken van de wereld te Jeruzalem bijeen waren.

2. De reactie van de personen

Daarom was het ook geen wonder, dat op het gerucht van het Pinksterwonder zich een grote menigte uit allerlei volken bijeen verzamelde. Ze kwamen af op het geluid van ‘deze stem’, zoals de tekst zegt. Daaronder kan men verstaan de stem van de wind die dat geluid maakte, ‘zoals van een geweldige, gedreven wind’. Men kan er ook onder verstaan de stem van de apostelen. Want zodra de apostelen verwarmd waren door dat hemelse Pinkstervuur, konden ze niet langer zwijgen. Ze begonnen terstond het Evangelie

te verkondigen, verhieven hun stem en spraken met allerlei talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Ook kan men onder die stem verstaan het gerucht dat zich door de stad verspreidde over die wind, het vuur, de verdeelde tongen en het wonderbaarlijke spreken van de apostelen.

Toen deze stem geschied was, kwam de menigte samen. Het was een uitzonderlijke gebeurtenis daar in de tempel. Als gevolg daarvan stroomden de vele mensen toe. Zij verwonderden zich daarover dat eenieder van hen de apostelen hoorde spreken in hun eigen taal. Dit des te meer omdat al de sprekers te herkennen waren als Galileeërs. De inhoud van hun spreken wordt omschreven als de grote werken Gods, waarover ze spraken met macht en majesteit. Er bestaat geen twijfel over dat Lukas met deze grote werken Gods bedoelt de grote en wonderbaarlijke werken, die de Heere in Christus tot zaligheid van de uitverkoren zondaar heeft gewerkt. Het zijn de wonderen van het Evangelie, de verborgenheden van het geloof. De heerlijke eigenschappen van God zoals ze tot openbaring komen in de grote werken die Hij uitgevoerd

heeft tot behoud van de uitverkoren zondaar. De wonderbare zending van Zijn Zoon in de wereld, Zijn diepe vernedering, Zijn dood en al die verbazingwekkende voorvallen die met Zijn sterven gepaard gingen, alsmede Zijn begrafenis. En boven dit alles Zijn uitnemende verhoging, Zijn glorierijke opstanding, Zijn triomferende hemelvaart en Zijn heerlijk zitten aan Gods rechterhand. Met één woord: de ganse verborgenheid der godzaligheid, zoals Paulus daarvan schrijft in 1 Timotheüs 3 :16.

Zo wonderlijk als het onderwerp was waarover zij spraken, zo wonderlijk is ook de manier waarop ze over de grote werken van God spraken. Ze spraken daarover in al de talen van de hiervoor genoemde volkeren. ‘Want eenieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken’ (vers 6). ‘Hoe horen we hen eenieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn’ (vers 8). En bij herhaling zeggen ze het nog eens in vers 11: ‘Wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken’.

Er zijn enige oude en beroemde uitleggers geweest, daarin nagevolgd door Erasmus

en anderen, die van gevoelen waren dat de apostelen niet al die talen gesproken hebben. Zij hebben maar één taal gesproken, die door al de omstanders verstaan werd als hun eigen taal. Dit was het wondere werk van God. Dit werk werd dus niet tot stand gebracht door de mond van de apostelen, maar in het oor van de hoorders. De hoogachting voor die beroemde mannen, die dit eerst verondersteld en naderhand in bescherming genomen hebben, heeft velen tot dit gevoelen overgehaald. In het bijzonder onder de Rooms-Katholieken. Men stelde het zich net zo voor als met het manna in de woestijn. Volgens de overlevering en de fantasie der Joden had het de kracht van allerlei lekkernijen in zich. Maar het paste zich aan bij ieders smaak en begeerte, hoewel het op zichzelf maar een eenvoudig voedsel was. Zo was het ook met de taal der apostelen. Ze spraken maar één taal, maar het had de kracht en de werking van vele talen en voegde zich naar het begrip der hoorders. Hetzelfde woord dat door één van de apostelen in hun eigen taal werd gesproken, klonk voor de Griek als een Grieks woord, voor de Arabier als een Arabisch woord en zo verder in ook de andere talen.

Ieder hoorde het oorspronkelijke woord in zijn eigen taal.

Maar het is nauwelijks voor te stellen hoe men op deze gedachte is gekomen. Daardoor wordt de grootheid van dit wondere werk zeer verminderd. In de gedaante van de gedeelde tongen als van vuur ziet men immers het onderscheid der talen bij de apostelen helder afgebeeld. Lukas geeft dit duidelijk te kennen als hij, nadat hij gezegd heeft dat ze vervuld werden met de Heilige Geest, direct daaraan toevoegt dat zij begonnen te spreken met andere talen zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Verder was ook de gave der talen door de Heiland beloofd in Markus 16:17 als Hij zegt: 'En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen ze duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen (dat is met talen die ze tevoren niet verstonden) zullen zij spreken'. Vervolgens blijkt het ook uit verschillende andere plaatsen, dat de apostelen de gave om menigerlei talen te spreken, ontvangen hebben. Men zag ook in het huis van Cornelius tot verwondering van de gelovigen, dat de Heilige Geest met dezelfde kracht op de heidenen neerdaalde (Handelingen 10: 45-

46). Om diezelfde reden rekt ook Paulus in 1 Korinthe 12:20 onder de menigerlei gaven, de gave der talen.

Dat de apostelen ook op de Pinksterdag de gave der talen ontvangen en gebruikt hebben, geven de omstandigheden en de woorden van onze tekst ook zelf duidelijk genoeg te kennen. Vanmorgen hebt u de evangelist met nadruk horen zeggen: Zij spraken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Als gevolg daarvan hoorde ieder van die uitheemse volkeren hen in hun eigen taal spreken. Hun verbazing laat duidelijk blijken dat ze het wonder niet in het gehoor, maar in het spreken van de apostelen opmerkten. Ze zeggen: Wij horen hen eenieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn. Zijn niet deze allen die daar spreken Galileeërs? Hoe horen wij hen dan eenieder in onze eigen taal? Deze woorden zijn te duidelijk, dan dat ze anders zouden kunnen worden uitgelegd.

Hier is nu tegen in te brengen, dat het onmogelijk is dat één en dezelfde man op één en hetzelfde moment verscheidene talen spreekt. Dit is echter van weinig belang, want Lukas geeft ons niet de minste reden om dit

uit zijn woorden op te maken. Men moet hier dus de zaak als volgt stellen: Verschillende apostelen hebben op dezelfde tijd, of één en dezelfde apostel heeft op verschillende tijden in vreemde talen gesproken.

Wat dit wonder nog des te groter maakt, is dat deze mensen Galileeërs waren ‘Ziet, zijn niet deze allen die daar spreken Galileeërs? Dat iemand grote dingen in een vreemde taal spreekt, dat hoeft op zich geen wonder te zijn. Maar hier doen dit arme en eenvoudige Galileeërs. Ze zijn nooit buiten Palestina geweest. Het zijn eenvoudige lieden, die wonen rond het meer van Tiberias. Ze zijn opgegroeid als eenvoudige ambachtsmensen en beoefenen een gering handwerk. Ze waren ongeletterd, ongeleerd en gingen meer met visnetten dan met boeken om. Velen van hen waren afkomstig uit Nazareth, waar weinig goeds van verwacht werd. Ze kwamen uit Galilea, waaruit nog nooit een profeet was opgestaan (Johannes 7:52). Ongeletterde mensen spreken nochtans nu in allerlei vreemde talen. Dat is iets dat het gewone bereik van de krachten der natuur te boven gaat. Men leest wel over verschillende

personen die in vele talen onderlegd waren, maar zij hadden dit pas na veel oefening geleerd. Maar wat een wonder! Deze eenvoudige vissers worden in één ogenblik bekwaam gemaakt om te kunnen spreken in allerlei talen en dat nog wel over zo'n belangrijk onderwerp. Trouwens, zo weet de Geest in één ogenblik discipelen tot meesters en eenvoudige leerlingen tot leraars te maken. Dit is een nog nooit gehoorde godgeleerdheid. Ze is van vrij wat hoger aard en meerdere kracht dan al het onderwijs van de profeten en van de rabbijnen. Is het geen wonderlijke zaak om zulke eenvoudige mensen zulke grote dingen te horen spreken? Met kennis en inzicht verklaren ze Mozes, de profeten en de grote verborgenheden Gods, en dat op een leerzame wijze. Bovendien nog in zoveel moeilijke en vreemde talen. Is dat geen wonderlijke zaak?

Geen wonder dus dat de gehele menigte zich daarover verwonderde. Ze werd beroerd toen ze zag en hoorde wat door de apostelen naar voren werd gebracht. Er ontstond onrust en opschudding. En dat niet alleen, maar ze waren ook ontzet. Dit ging gepaard met schrik, vrees

en verwondering, zoals bij Manoach toen hij de engel zag (Richteren 13:20 en 22). ‘Zij ontzetten zich allen en verwonderden zich’. Alle ongewone dingen veroorzaken ook buitengewone emoties in de ziel. Wanneer deze nog nooit gehoord zijn, wanneer de reden daarvan ons onbekend is, als we die niet kunnen naspeuren, dan zijn ze gewoonlijk ook oorzaak van verwondering. Hoe groter deze dingen zijn, hoe meer indruk ze maken in onze gedachten. Hoe meer ontroering en verbazing ze ook bij ons teweeg brengen. Dat is doorgaans ook het eerste wat Gods wondere werk veroorzaakt in een mens, namelijk ontroering, verbazing en verwondering. Maar dit alles werd, volgens vers 12, nog gevolgd door twijfelmoedigheid: ‘En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig’, dat wil zeggen ze werden beangstigd door dit gebeuren. Ze konden de reden daarvan met hun verstand niet doorgronden. Ze weten niet hoe ze daarover moeten denken, en wat zij moeten doen. Ze staan verbijsterd tussen geloof en ongeloof. Enerzijds kiezen ze voor Mozes en hun oude godsdienst. Deze bestond uit belangrijke plechtigheden en al die prijzenswaardige

instellingen, die al zoveel eeuwen gewoon waren en waarin ze geboren en opgevoed waren. Anderzijds werd hun Jezus gepredikt met zoveel grote werken Gods. Als ze nu deze wonderen zien, weten ze niet wat ze doen moeten. De Wet scheen hen toe te roepen om Mozes te volgen, de tongen schenen hen uit te nodigen om Mozes te verlaten. Ze staan daar tussenin en weten niet hoe zich te wenden of te keren. ‘De één zegt tegen de ander: Wat wil toch dit zijn?’ Wat een wonderlijke dingen vernemen we? Hoe moeten we dit opvatten? Wat moeten we doen?

Maar zoals er gewoonlijk niet alleen hoorders met goede, maar ook met kwade bedoelingen zijn, zo was het ook hier. Volgens het dertiende vers zijn er die vol spot zeggen: Ze zijn vol zoete wijn. Anders gezegd, ze hebben overvloedig gedronken en wel, alsof het nieuwe wijn was, waarvan ze de hele voorgaande nacht en in de vroege morgen gedronken hebben. Maar als we letten op het antwoord van Petrus, dan kunnen we daaruit opmaken, dat deze lasteraars hier in het bijzonder nog wat anders bedoeld hebben. Ze wilden niet zozeer

in het algemeen zeggen dat dezen door het nachtelijke drinken dronken waren geworden. Maar ze wilden zeggen dat ze door een bepaald soort wijn dronken zijn geworden. Van deze wijn hadden, ze volgens de verdediging van Petrus, voor het derde uur van de dag niet dronken kunnen zijn. Daarom veronderstellen we dat we bij deze zoete wijn moeten denken aan de offerwijn, waarmee het dankoffer bereid werd. Deze wijn werd, volgens het getuigenis van de Joodse meesters, niet gegist voordat ze geofferd zou worden. Het Griekse grondwoord laat deze betekenis inderdaad toe. Van deze wijn werd na het derde uur van de dag door de priester eerst dat deel genomen dat aan God moest worden geofferd. Het overige werd weer teruggegeven aan degene, die het offer had gebracht. Het morgenoffer begon pas op het derde uur van de dag. De priesters moesten eerst de slachtoffers en de brandoffers brengen en daarna pas het dankoffer. Daarom kon de verdediging van Petrus waar zijn, dat deze niet dronken waren, omdat het nu pas de derde ure van de dag was.

We kunnen er daarom aan toevoegen dat deze lasteraars vooral willen zeggen dat de apostelen

zich aan de offerwijn vergrepen hadden. Op die manier willen ze hen belasteren en als zeer schandelijk afschilderen. Deze gruwelijke lastering wijst Petrus echter ten stelligste af.

Toepassing

Wie ziet hier niet met verwondering naar het geluk van de Joden in oude tijden. Dit volk was destijds uit loutere genade door God Zelf verkoren tot Zijn eigendom en tot een voorwerp van Zijn liefde. Het mocht zich koesteren in de liefelijke en warme stralen van Zijn genade. Hij voerde hen uit Egypte naar Kanaän. Hij schonk hun de grootste geestelijke zegeningen. Uit hen werd in de volheid van de tijd de Messias geboren. Hij vervulde het land alom met de glorie van Zijn Naam en de roem van niet te overtreffen wonderen. Nadat Hij het werk der verzoening op aarde teweeg had gebracht, is Hij opgevaren naar de hemel. Daarna heeft hij te Jeruzalem Zijn Geest overvloedig uitgestort. Daar heeft Hij Zijn apostelen aangedaan met kracht uit de hoogte en hen de gave der talen geschonken. Zij verkondigden voor hun oren in allerlei talen de grote werken Gods. Dit geluk is echter niet alleen aan de Joden

geschonken. Die stem is geschied en dat gerucht is doorgedrongen ook in onze oren. Wij zijn zondaren uit de heidenen, nog verder vervreemd van Gods verbond dan de Parthen, de Meden, de inwoners van Mesopotamië, of van welke landstreek ook, hoe ver ook van Jeruzalem. Dit geluid wordt echter ook gehoord op onze straten. Hoewel niemand van ons op dit feest aanwezig was, God heeft echter dit geluid en Zijn dierbaar Evangelie laten uitgaan tot aan de einden van de aarde. Die verblijdende stem en de verkondiging van al die grote werken was niet alleen voor de Joden bedoeld. God had eertijds al van de Messias gesproken als van een bijzondere Parel aan Zijn kroon. 'Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zou zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om terug te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde' (Jesaja 49:6). Met dat doel kregen de apostelen de gave der talen, opdat zij aan alle talen het Evangelie zouden verkondigen. De middelmuur des afscheidsels is vervolgens gebroken en al de volken zijn door deze stem genodigd tot Gods gemeenschap. Daardoor

zijn Parthers, Meders en andere volken in het geestelijke Sion geboren. Men kan van hen zeggen: 'Deze en die is aldaar geboren' (Psalm 87:5). Ook bij ons hoort men de grote werken Gods in onze eigen taal verkondigen. Wat een aanbiddelijk voorrecht.

Hoe behoorden wij dan ook niet vol van deze zaken te zijn. Hoe moesten wij ons niet steeds daarheen begeven, waar dit gerucht wordt gehoord en waar deze grote zaken verkondigd worden. Maar helaas! Hoe velen zijn er niet onder ons die deze stem versmaden en deze kostelijke genade verwerpen. Daarom verzuimen zij ook zoveel de onderlinge bijeenkomsten.

Wat zijn er vele spotters onder ons die het innerlijke werk van de Geest bespotten. Als zij iemand de grote werken Gods horen spreken, dan schelden ze en belasteren ze hen. Is dit niet de meest eer rovende ondankbaarheid? Is dit ook niet de grootste dwaasheid? Ik laat het aan u over om daar zelf een oordeel over te vellen. Is het geen groot voorrecht, mijn vrienden, dat deze stem ook tot u gekomen is? Tot u die van nature heidenen bent? U die het uiterste der aarde bewoont en vervreemd was van het

leven Gods. Desondanks is God zo goed voor u geweest, dat Hij die stem van genade ook tot u heeft laten klinken. Dat Hij al die grote verborgenheden ook u heeft laten verkondigen. Hoe kunt u het dan over uw hart verkrijgen om u zelf zo ondankbaar te gedragen ten opzichte van zo'n grote genade?

Boven dit alles, zijn die grote werken van God geen verborgenheden die het waard zijn bemind te worden? Kunt u het wel zonder deze stellen? Hangt daarvan niet af het eeuwig wel of eeuwig wee van uw ziel? En al deze dingen van weinig waarde achten, zou dat wel anders dan een bedroevend gevolg kunnen hebben? Mijn vrienden, moge dit eens indruk maken op uw harten. Mocht u het van deze Joden en Jodengenoten eens leren u in grote menigten te verzamelen, daar waar de grote werken van God verkondigd worden. Dat u eens laat merken dat u zich iets aan Christus en het Evangelie gelegen laat liggen. Dezelfde Geest, Die een arme balling als Mozes tot een wetgever van heel Israël maakte, Die een herder als David verwekte tot koning, Die wist ook het hart en de tong van deze Galileeërs te veranderen. Diezelfde Geest is er nog om

ook uw harten te veranderen en tot Christus te brengen.

En u gelovigen, kom steeds naar Gods huis om de grote werken van God te horen verkondigen. Luister daarnaar met opmerking, verwondering, eerbied en heilig beven. Maak er ook werk van om te onderzoeken wat dit alles voor u persoonlijk betekent. Dan zal Hij u meer en meer inleiden in een helder zien van Zijn verborgenheden. Totdat Hij eens daarboven uw kennis volmaken zal, en u zich eeuwig zult verlustigen in het beschouwen van al de grote werken van God.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"

Voorzitter
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: e 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl

